

Ένα όνειρο στην τaráτσα - Κινηματογραφώντας από την 5η όψη

Κωνσταντίνος Γουρνάς - 26/06/2023

Ερευνητική Εργασία

Η παρούσα ερευνητική εργασία είναι μια προσωπική κατασκευή που προσπαθεί να αποδώσει, σε κινούμενες εικόνες και σε λόγια που τις συνοδεύουν, τη φυσιογνωμία της αθέατης αυτής όψης, αυτής της αθηναϊκής τaráτσας. Κεντρικό πεδίο της έρευνας είναι οι αθηναϊκές τaráτσες - το αστικό τοπίο. Οι τaráτσες που έχουν καταλήξει να είναι σαν δεύτερες “αποθήκες”, ένα νέο υπόγειο: ένας χώρος πραγμάτων που δεν πρέπει να φαίνονται. Ένα όνειρο στην τaráτσα, ένα όνειρο στην Αθήνα ή και όχι στην Αθήνα. Πέντε τaráτσες, πέντε διαφορετικές ιστορίες, πέντε διαφορετικά τοπία, δομούν την εικόνα της ταινίας ή της Αθήνας.

② Πύργος Απολλων, Παρίσι

④ Εθ. Αντιστάσεως, Ζυγριότου

① Διοσυστου Αθηνών, Ιλίσια

③ Σκίρνης, Ζυγριότου

⑤ Αγ. Κωνσταντίνου, Ομόνοια

Μια ιστορία, μια εκδοχή της σύγχρονης μητρόπολης. Το εγχείρημα προσεγγίζεται -εκτός των άλλων- με κινηματογραφικά μέσα και βασίζεται στο θεωρητικό υπόβαθρο του διαμερίσματος Μπεστεγκί, στα Ηλύσια Πεδία του Παρισιού, σχεδιασμένου από τον Le Corbusier. Μια διαφορετική προσέγγιση διάλεξης, που στόχο έχει να προβληματίσει τον αναγνώστη ή τον θεατή σχετικά με τον τρόπο οικειοποίησης των δωματίων της αθηναϊκής πολυκατοικίας.

Οι καταληψίες στην 5η όψη | Κεραίες και μεγάλα πράγματα

Οι όψεις των κτιρίων θα μπορούσε να πει κανείς ότι είναι τέσσερις. Οι τέσσερις όψεις που το περικλείουν ή, σε μεγαλύτερη έκταση, οι τέσσερις όψεις ενός οικοδομικού τετραγώνου.

Μήπως όμως υπάρχουν και άλλες όψεις, όψεις που συνήθως αποφεύγουμε να παρατηρήσουμε;

Στην Αθήνα των επτά λόφων και του συχνά έντονου σε κλίση εδάφους, πρωταγωνιστικό ρόλο στη σύνθεση της πόλης έχουν τα δώματα ή διαφορετικά οι “πέμπτες όψεις”.

Η Αθήνα όπως τη γνωρίσαμε έχει αλλάξει. Δεν έχει να κάνει με τη γραφική και ανέμελη πόλη των πρώτων δεκαετιών. Είναι όμως μια πόλη, η οποία, παρά τα σημαντικά προβλήματα που έχει, μένει ζωντανή, κρατώντας μικρές γωνίες μέσα στον αστικό ιστό, που διαφυλάσσουν μια φυσιογνωμία πιο φιλική και ανθρώπινη.

Από εδώ ψηλά μπορούμε να δούμε, να καταλάβουμε τη μονάδα της πολυκατοικίας που μετατράπηκε σε αστικό συνονθύλευμα. Είναι μια ευέλικτη, συνεχώς μεταβαλλόμενη μονάδα μιας νέας λαϊκής αρχιτεκτονικής, η οποία αποτελεί το συλλογικό δοχείο ζωής ή, για την ακρίβεια, το “καβούκι” μικρότερων δοχείων ζωής.

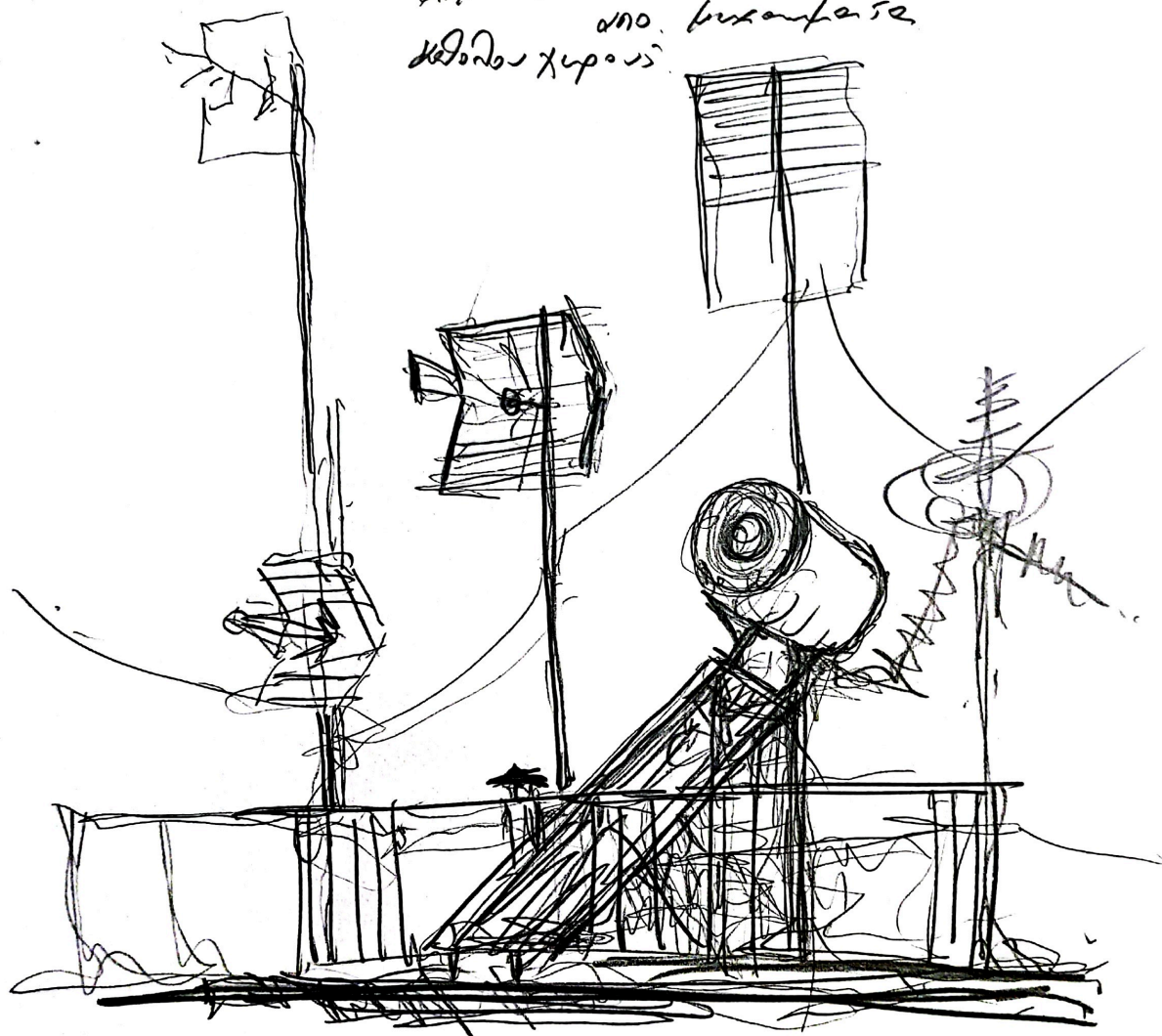

Το δώμα της αθηναϊκής πολυκατοικίας αποτελεί έναν όρο πολυσυζητημένο. Έχει επιρροές από το μοντέρνο κίνημα, σπάνια όμως θυμίζει τα δώματα που οραματίστηκε και έκανε πράξη ο Le Corbusier. Αντί για χώρους με χρήση και ζωή, χώρους συλλογικούς, φυτεμένους ή διαμορφωμένους, τα αθηναϊκά δώματα αποτελούν «αποθήκες» που διακρίνονται από την απουσία σχεδιασμού και την «κατάληψη» από ηλιακούς θερμοσίφωνες και κεραίες.

Με το πέρασμα του καιρού, οι χρήσεις των δωματίων έχουν μεταβληθεί και συνεχίζουν να μεταβάλλονται. Από την περίοδο του απλώματος των ρούχων, μεταβαίνουμε σε μια εποχή που, λόγω της τεχνολογικής εξέλιξης, εκμεταλλεύεται τον κενό αυτό χώρο, έτσι ώστε να εξυπηρετήσει τις ανάγκες μας. Είμαστε πια στην εποχή των μηχανημάτων κλιματισμού των εμπορικών κτιρίων και των ηλιακών θερμοσιφώνων στα δώματα των σπιτιών και των πολυκατοικιών.

Παράγωγα προϊόντα

Αίρεσις κεραίων
από βυθιάσεις
καθόδου χυρής

Οι κεραίες, παρ' όλα αυτά, παρουσιάζονται ως τα κυρίαρχα στοιχεία των δωματίων. Ένα άλλο χαρακτηριστικό της μανίας που έχει ο άνθρωπος να μην ικανοποιείται με τα υπάρχοντά του, είναι η επέκτασή του προς σημεία που ο ίδιος θεωρεί κενούς, "ανεκμετάλλετους" χώρους. Η επιθυμία του αυτή ικανοποιείται κυρίως από εφήμερες κατασκευές στο δώμα, που τείνουν, όμως, να γίνουν σταθερές, μέχρι και πρόσθετοι όροφοι, συνεπαγομένης της μη τήρησης των πολεοδομικών κανονισμών.

Αυτή τη φορά επισκέφθηκα ένα μπαλκόνι στην Πανόρμου, αρκετά διαφορετικό. Διαφορετικό, αφού από εκεί ψηλά μπορούμε να δούμε μια όψη της πόλης, που από κάτω δεν διακρίνεται. Το απογευματινό φως του ήλιου δημιουργεί έντονες αντιθέσεις φωτός και σκιάς, με αποτέλεσμα να εμφανίζονται βαθιά φαράγγια - ζώνες κυκλοφορίας που διασχίζονται από αυτοκίνητα και πεζούς. Είναι τα μόνα διακριτά χωρίσματα αυτού του αχανούς τοπίου της τσιμεντούπολης.

Η Αθήνα από ψηλά | Σκοτάδι, ένα αίσθημα φόβου

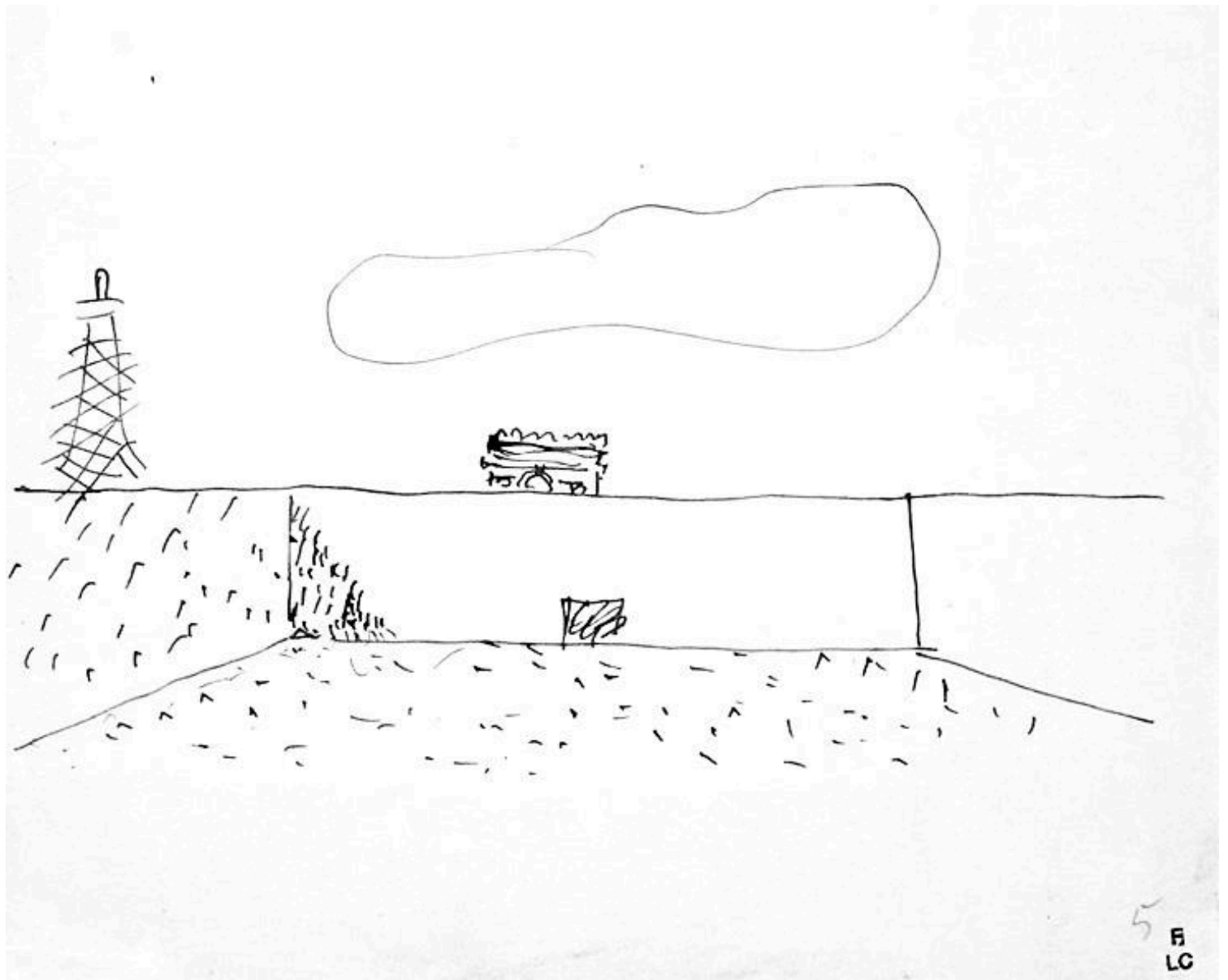

Και τώρα σκοτάδι, ένα περίεργο συναίσθημα που σε αγριεύει. Πολλές φορές ξυπνάει τις πιο σκοτεινές μας ιδέες. Αυτή τη φορά παρατηρούμε από μια ταράτσα στην Ομόνοια αυτοκίνητα να τρέχουν, ανθρώπους να φωνάζουν, σειρήνες από ασθενοφόρα, αστυνομία, παράθυρα να καδράρουν ανθρώπους ξαπλωμένους. Είναι οι εικόνες της πόλης που καθορίζουν τα μορφολογικά χαρακτηριστικά της.

Στοιχεία που μετατρέπουν ένα περιβάλλον σε αστικό και προσδιορίζουν ή προσθέτουν την έννοια της αστικότητας στην εκάστοτε πόλη. Ο σκοτεινός χώρος των δωματίων ενσωματώνεται με τον ορίζοντα και με τον ουρανό της πόλης.

“Ζωντανό” Δώμα | Το παράδειγμα

Το δώμα του διαμερίσματος Beistegui (Μπεστεγκί). Οικειοποίηση του δώματος μέσω της μετάθεσης.

Το δώμα του διαμερίσματος Beistegui είναι ένα ρετιρέ στα Ηλύσια Πεδία του Παρισιού. Ο Le Corbusier, σε αυτό το “δωμάτιο”, προσπαθεί με διάφορα τεχνάσματα να επανεκκινήσει και να αναζωογονήσει την κίνηση στα διαφορετικά επίπεδα, με απώτερο στόχο την οικειοποίηση του δώματος.

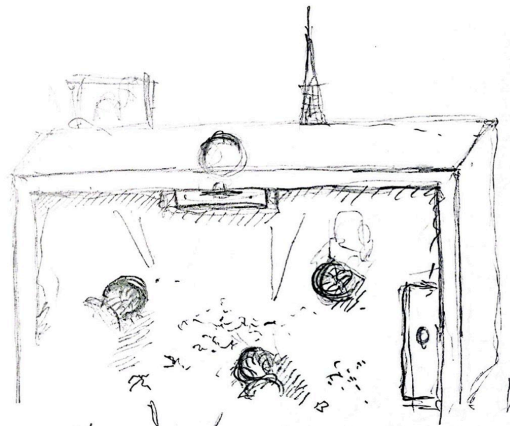
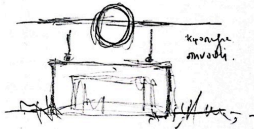
Με κυρίαρχη έμφαση στη στρέψη του προς την πόλη, μέσω των βλεμμάτων και των οπτικών φυγών, προσπαθεί να δώσει ζωή σε οποιαδήποτε οριζόντια επιφάνεια του παραμελημένου δώματος, όπου κλίμακες οδηγούν σε ένα «δωμάτιο με ανοιχτό ουρανό».

Με αυτό τον τρόπο, το δώμα γίνεται για τον Le Corbusier ένας τόπος ικανός να επικοινωνήσει με την πόλη, αλλά που παράλληλα διατηρεί τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός γνώριμου “σαλονιού”. Ο νέος ορίζοντας που χαράζεται εκεί ψηλά έρχεται σε σύγκρουση με το φανταστικό-πραγματικό. «Από εκεί πάνω, όλα είναι το “μέγα κενό”». Ένας χώρος χωρίς επαφή με τον χώρο των κοινωνικών σχέσεων. Ένας τόπος έξω από το σύμπαν της σκοπιμότητας.

Οι σιωπές που εκεί κανείς δοκιμάζει, αναπόφευκτα αποσπώνται από το θεωρητικό τοπίο, στο οποίο ο Le Corbusier απελευθερώνει τα κοινωνικά του μηνύματα. Το γεγονός ότι αυτός ο τόπος της αποστασιοποίησης τοποθετείται από τον αρχιτέκτονα στην καρδιά της μητρόπολης, δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο.

Το χαρακτηριστικό παράδειγμα του Le Corbusier στο Beistegui μεταφέρει στο δώμα χαρακτηριστικά μορφολογικά στοιχεία, στοχεύοντας να σχολιάσει την ποικιλομορφία και να αναδιατυπώσει καινούριες συνθήκες με έναν νέο, δικό του τρόπο, που τον ονομάζει «**μετάθεση**».

* Beistegui

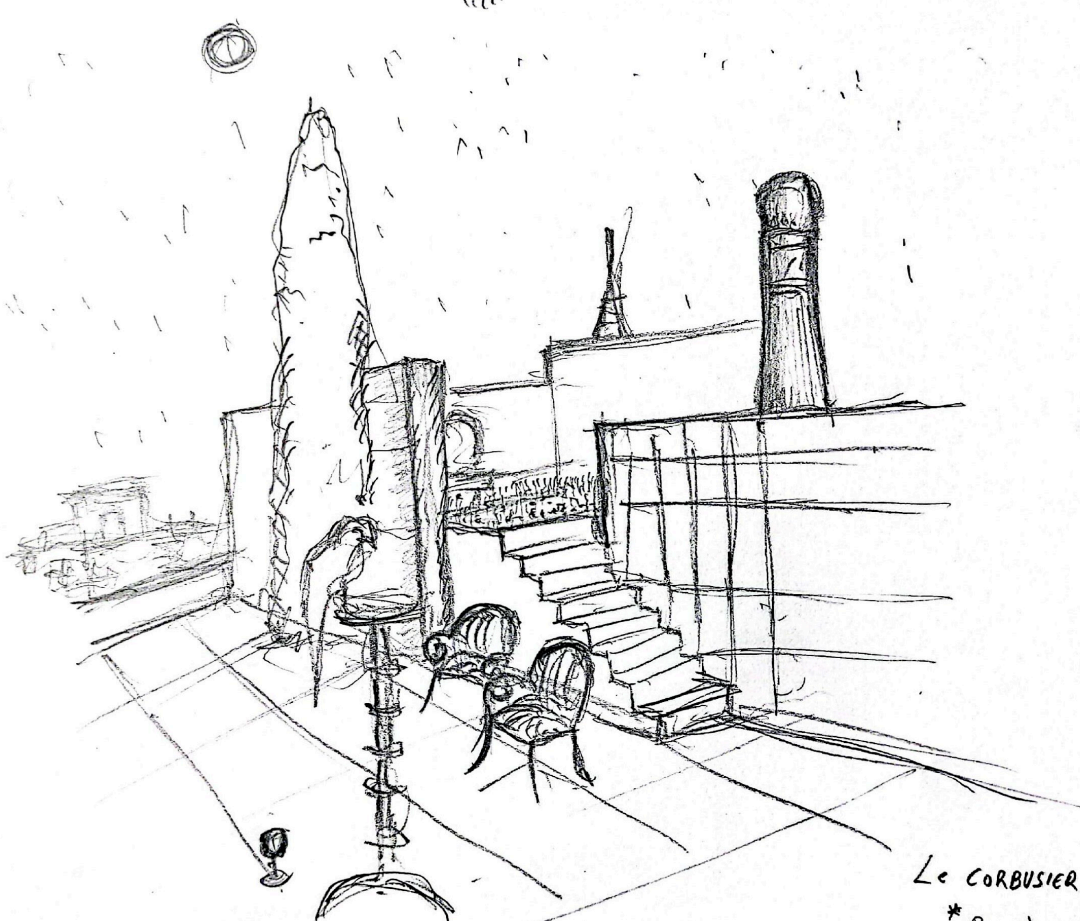

καταβύθιου

3 διακοσμητικά 1 κρεβάτι

1 φανός

1 κρεβάτι

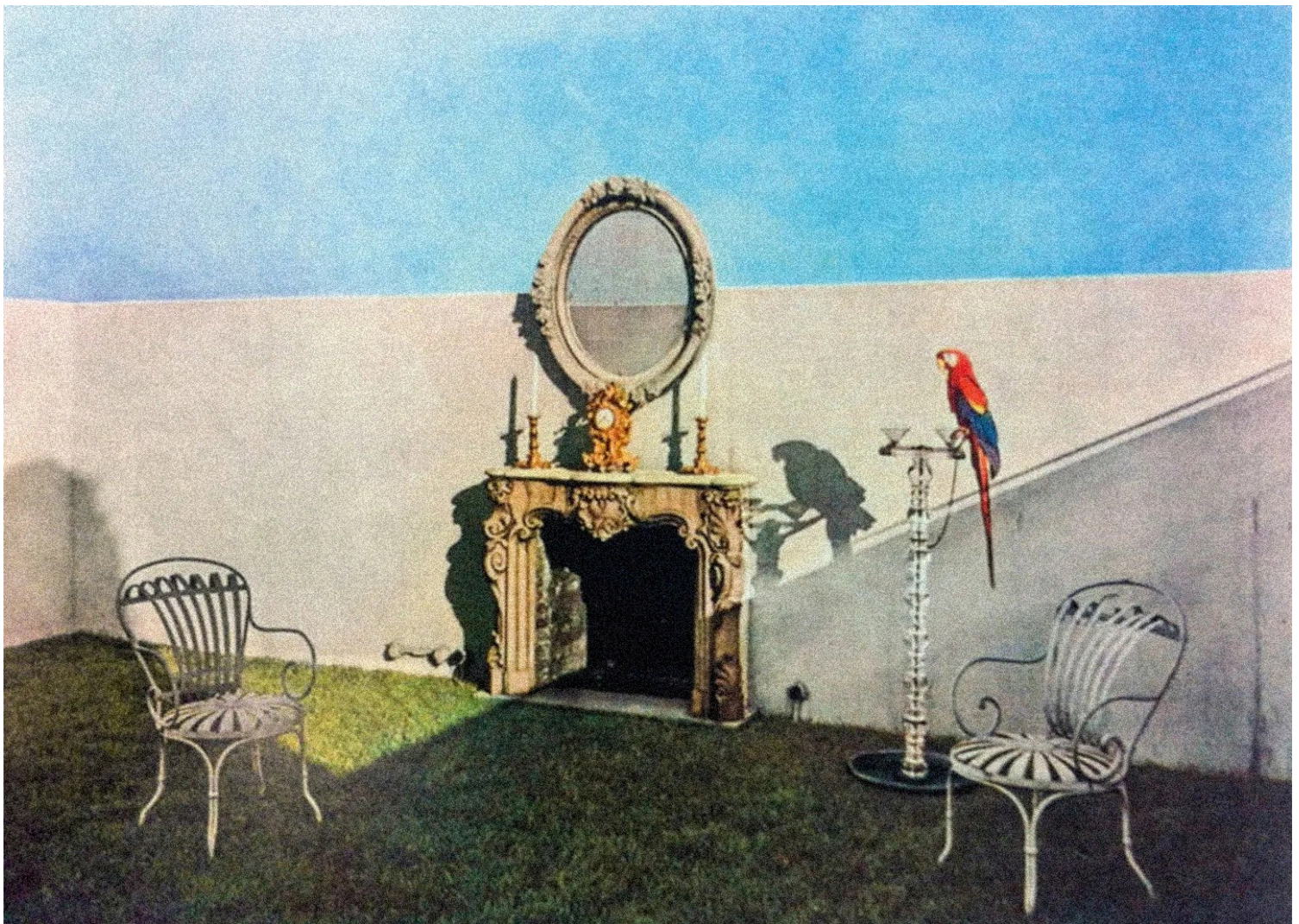
Le CORBUSIER.
* Beistegui, Paris.

Επιτυγχάνει τη μετατροπή του δωματός σε ένα σαλόνι. Στην ουσία μεταφέρει ένα δωμάτιο, όπου ο ουρανός είναι το ταβάνι και το φυτεμένο έδαφος παίρνει τη θέση του χαλιού. Με αυτό τον τρόπο επιδιώκει να επαναχαρακτηρίσει και να δώσει μια νέα σημασία στη χρήση τους.

Για παράδειγμα, στο διαμέρισμα Bestegui, τοποθετεί ένα τζάκι σε στυλ Rococo βαμμένο στο λευκό χρώμα του τοίχου -χωρίς καμία χρήση-, το οποίο αποτελεί μεταφορά των μορφολογικών στοιχείων της Αψίδας του Θριάμβου, με εμφανή την ισομορφική ομοιότητα ανάμεσά τους.

Το τζάκι, λοιπόν, δεν είναι ένα τζάκι χρηστικό, αλλά σχετίζεται περισσότερο με μια εννοιολογική τέχνη και λιγότερο με μια εννοιολογική αρχιτεκτονική, που αφορά το σύνολο των στοιχείων του δωματός, προσπαθώντας έτσι ο αρχιτέκτονας να επαναπροσδιορίσει τα μεταξύ τους όρια.

Επιπλέον, ο κήπος μοιάζει σαν ένα σαλόνι ή σαν το χαλί που βρίσκεται στο πάτωμα ενός διαμερίσματος. Δίπλα στο τζάκι τοποθετούνται δυο μεταλλικές καρέκλες με έντονο διάκοσμο, κηροπήγια στις δυο άκρες του τζακιού, ενώ, στη μέση, τοποθετείται ένα ρολόι μπαρόκ. Ένας σκαλισμένος οβάλ καθρέφτης τοποθετημένος πάνω από το τζάκι, με τον μισό να βρίσκεται έξω από τα "όρια του δωματίου", έτσι ώστε να αντανακλάται και να εμφανίζεται μέσα από αυτόν η θέα του Παρισιού.

Η Ταράτσα που ονειρεύτηκα

-Τι ταράτσα θες να κάνεις;

-Θες να κάνεις μια ταράτσα εμπόλεμης κατάστασης, μια ταράτσα με παρκούρ, μια ταράτσα ερωτική;.....

Πρόκειται για ερωτήσεις της Βουβούλας Σκούρα, μια από τις αρκετές φορές που μιλήσαμε. Τότε αναρωτήθηκα γιατί να θέλω να ασχοληθώ με αυτό το θέμα.

Περπατώντας στο κέντρο της Αθήνας, βλέπει κανείς τους στενούς δρόμους να περικλείονται από τα ψηλά κτίρια των πολυκατοικιών και αναρωτιέται πώς θα είναι από ψηλά. Ανεβαίνοντας πάνω στις ταρατσες, παρατήρησα, είδα εικόνες που δεν είναι πρωτόγνωρες για τους περισσότερους, αφουγκράστηκα και άκουσα καθημερινούς ήχους της πόλης, αλλά και της γειτονιάς.

Η κατασκευή της ταινίας βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στην αφήγηση που δημιουργήθηκε μέσα από τις τaráτσες που επισκέφθηκα. Είναι μια τaráτσα μελαγχολική - αυτοβιογραφική, με σκέψεις που με απασχολούν, βασισμένες σε καθημερινά ερεθίσματα και παρατηρήσεις. Τα ηχοτοπία μέσα στην ταινία, που έχουν ηχογραφηθεί από καθημερινούς ήχους, έρχονται να συμπληρώσουν και να χρωματίσουν το παραπάνω μοτίβο.

Η τάρατσα που ονειρεύτηκα έρχεται στο τέλος της ταινίας σαν μια σουρεαλιστική ρομαντική κατασκευή, που έρχεται να αντιπαρατεθεί με το δώμα που γνωρίζουμε. Είναι μια οικειοποίηση, ένα παράδειγμα που στρέφεται γύρω από το πώς θα μπορούσαν να είναι οι τάρτσες μας.

Τι, όμως, με απασχόλησε πραγματικά; Ίσως η αδιαφορία των ανθρώπων, η σκέψη ότι δεν μας απασχολεί αυτός ο χώρος, γιατί πολύ απλά δεν είναι δικός μας.

Μέσα από αυτήν την ταινία προσπαθώ να δείξω, με αρχιτεκτονική ματιά, τι επικρατεί εκεί πάνω και κυρίως τι επικρατεί στην Αθήνα. Γίνομαι ένας άορατος παρατηρητής καθημερινών συμβάντων μέσα στον αστικό ιστό, κινηματογραφώντας από την 5η όψη.

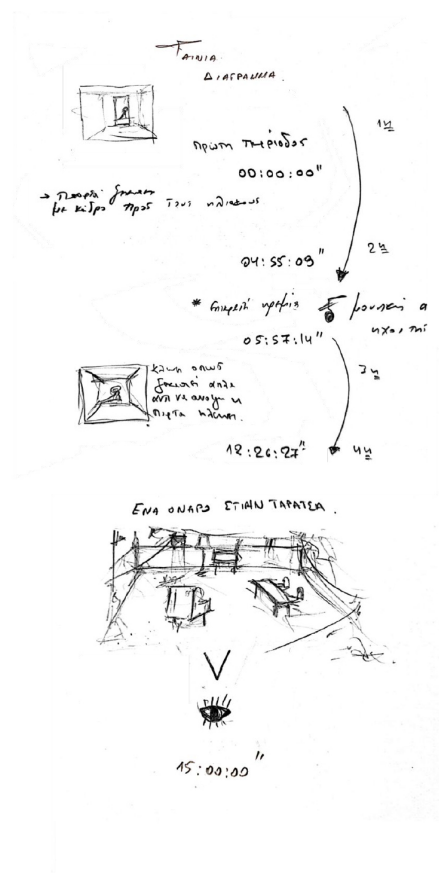
Η ταινία χωρίζεται σε τέσσερις διακριτές περιόδους.

Στην **πρώτη περίοδο** επικρατούν εναλλαγές πλάνων και παράλληλη συμπλήρωση αυτών από την αφήγηση, αν και ο βασικός παράγοντας είναι η τελευταία.

Στη συνέχεια έρχεται η **δεύτερη περίοδος**, όπου όλα ηρεμούν και ο κύριος πρωταγωνιστής είναι το ακορντεόν ενός πλανόδιου, που συμβολίζει, βασισμένο σε προσωπικά βιώματα, την επαναληψιμότητα της καθημερινής ζωής. Πρόκειται για ένα αστικό συμβάν, που διαδραματίζεται σε καθημερινή βάση, σε μία εκ των πέντε πολυκατοικιών που αποτέλεσαν τα σημεία αναφοράς της έρευνας.

Η **τρίτη περίοδος** είναι ένας αντικατοπτρισμός της πρώτης περιόδου, με την αφήγηση να συνοδεύεται από πλάνα που εισάγουν τη νυκτερινή συνθήκη· όταν το φως της βραδινής παρατήρησης καλύπτει την πρωινή ομοιογένεια. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, οι ηλιακοί στις τaráτσες καθιστούν το ανώτερο επίπεδο του δώματος, το πιο φωτεινό, σε αντίθεση με τη νύχτα, όταν ο φωτισμός εστιάζεται στην κατώτερη στάθμη.

Στην τελική **τέταρτη περίοδο**, διαδραματίζεται το σκηνικό “ένα όνειρο στην τaráτσα”, λειτουργώντας παράλληλα ως ρομαντική πρόταση επανοικειοποίησης των ξεχασμένων δωματίων.

Ένα όνειρο στην ταράτσα | Τελευταία σκηνή

Με την τελευταία σκηνή δεν ολοκληρώνουμε μόνο την ταινία σαν κατασκευή, αλλά ερχόμαστε να κορυφώσουμε και να ισχυροποιήσουμε το τι είναι μια ονειρική ταράτσα. Σε αυτή την περίπτωση, τη δικιά μου ονειρική ταράτσα.

Ένα όνειρο στην τaráτσα, ένα όνειρο στην Αθήνα ή και όχι στην Αθήνα. Ενώ όλα τα πλάνα της ταινίας διαδραματίζονται σε 5 αθηναϊκές τaráτσες, έρχεται η τελευταία σκηνή να ολοκληρώσει και να κλείσει την ταινία, σε μια τaráτσα που βρίσκεται στο κέντρο της Καλαμάτας. Γιατί όμως έγινε αυτό;

Με αυτή την κίνηση επιχειρείται ο πειραματισμός με τη συνθήκη του τόπου, ο οποίος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιτυγχάνεται με κινηματογραφικά μέσα, προκειμένου να φανεί η οικουμενική του προσέγγιση.

Η τελευταία σκηνή ολοκληρώνεται τη στιγμή που η πόρτα κλείνει, και αποτελεί ένα συμβολικό πλάνο, γιατί με τον ίδιο τρόπο ξεκινάει, δηλαδή με την πόρτα να ανοίγει. Αν το σκεφτούμε, το σημείο αυτό της απόληξης του κλιμακοστασίου είναι η μόνη διόδος για το έξω - δώμα. Τη στιγμή που κλείνει η πόρτα, κανείς θα πίστευε ότι η ταινία ολοκληρώθηκε, παρ' όλα αυτά εκείνη αποτελεί, αντιθέτως, την αφετηρία του ονείρου στην ταράτσα.

Βάσει του τραγουδιού που έχει επιλεγθεί να συνοδεύσει την τελευταία σκηνή, καθώς και του σκηνικού που έχει δημιουργηθεί, έρχεται η αντιπαράθεση με τις προηγούμενες περιόδους -την πρώτη και τη δεύτερη. Η αφήγηση στην ταινία είναι αρκετά μελαγχολική και εξιστορεί καθημερινά συμβάντα στην πόλη που βιώνουμε, αλλά η ιδιαιτερότητα εδώ είναι ότι η αφήγηση μιλάει σε δεύτερο ενικό πρόσωπο. Είναι ένα ερωτικό ημερολόγιο καθημερινών καταγραφών πολλών φάσεων.

Αντίθετα, στην τέταρτη περίοδο δεν επιλέγεται η αφήγηση ως εξιστόρηση συμβάντων, αλλά εκφράζεται μέσα από το τραγούδι "Ανισόπεδη Ντίσκο", το οποίο παραχωρήθηκε για τη μουσική κάλυψη της ταινίας, μιας και θέλει να δείξει κυρίως μια ονειρική αναπαράσταση του σύγχρονου δώματος. Τα πλάνα συμπληρώνουν τις γρήγορες εναλλαγές του ήχου, κάνοντας έτσι πιο αρμονική τη συνολική ηχοεικόνα που παράγεται.

Επιλέγεται να ξεκινήσουν τα πλάνα από την τετάρτη περίοδο, χωρίς να υπάρχουν άνθρωποι μέσα στο σκηνικό, ώστε να τονιστεί η σχέση του κενού με το γεμάτο, δηλαδή η οικειοποίηση της ταράτσας σαν μια δημιουργική διαδικασία δράσης, και όχι σαν μια απλή μετάθεση πραγμάτων στον χώρο. Προσπαθεί να ερεθίσει τον επισκέπτη στη διαδικασία της δημιουργίας κι άλλων τέτοιων χώρων, και όχι απλών σουρεαλιστικών κατασκευών στην 5η όψη.

Οι φιγούρες-ηθοποιοί προστίθενται με αινιγματικό τρόπο στα πλάνα, χωρίς να παρουσιάζεται αυτούσια ο ηθοποιός, αλλά κυρίως με κάποια κοντινά σε χέρια και σε σημεία, όπως σε ένα τσιγάρο που σιγοκαίει αναμμένο στο τασάκι. Όλα αυτά δείχνουν σημάδια ανθρώπινης ύπαρξης στον χώρο.

Σε επόμενο πλάνο εμφανίζονται σταδιακά οι χαρακτήρες-ηθοποιοί. Η στιγμή αυτή χαρακτηρίζει την ονειρική ταρατσα. Το πώς πραγματικά θα έπρεπε να ήταν οι πέμπτες όψεις στις πολυκατοικίες, να σφύζουν από ζωή και να μην είναι απλώς ξεχασμένες αποθήκες.

Η τελευταία σκηνή είναι μια σουρεαλιστική κατασκευή, με επιρροές από το παράδειγμα του Le Corbusier στο διαμέρισμα Beistegui στο Παρίσι. Το δώμα της τελευταίας περιόδου της ταινίας είναι σκηνοθετημένο με τέτοιο τρόπο, ώστε να συνδυάζει χωρικές αισθήσεις που δε συνάδουν φυσιολογικά, βάσει των καθημερινών ερεθισμάτων που έχουμε.

Ο σουρεαλισμός, κατά τον Αντρέ Μπρετόν, ορίζεται ως ο ψυχικός αυτοματισμός που υπαγορεύεται από τη σκέψη, χωρίς την άσκηση οποιουδήποτε ελέγχου από τη λογική, απαλλαγμένος από κάθε ηθικό ή αισθητικό προβληματισμό.

Ένα από τα χαρακτηριστικά στοιχεία του σουρεαλισμού είναι η τοποθέτηση αντικειμένων σε μέρη που δεν είναι σύνηθες να βρίσκονται, τα ονειρικά σκηνικά, η μη δυνατότητα της ξεκάθαρης σύγκρισης.

Το σκηνικό αποτελείται από ένα μεταλλικό τραπέζι, στο πάνω μέρος του οποίου τοποθετήθηκε ένα βάζο με λουλούδια και δυο μεταλλικές καρέκλες με έντονο διάκοσμο. Στην αριστερή πλευρά του σκηνικού εντάσσεται μια ξύλινη μασίφ πολυθρόνα, με το ύφασμα που την πλαισιώνει να είναι σε σχέδιο φλοράλ. Στα αριστερά της πολυθρόνας υπάρχει ένα ξύλινο έπιπλο-βιβλιοθήκη, που στο πάνω μέρος του έχει τοποθετηθεί ένα κλουβί για καναρίνια σε χρώμα κίτρινο. Στο εσωτερικό του κλουβιού τοποθετείται μια ζέρμπερα σε χρώμα πορτοκαλί. Σε κεντρικό σημείο τοποθετούνται, αντιδιαμετρικά από το τραπέζι και την πολυθρόνα, ένα μικρό ξύλινο τραπέζι και μία τηλεόραση.

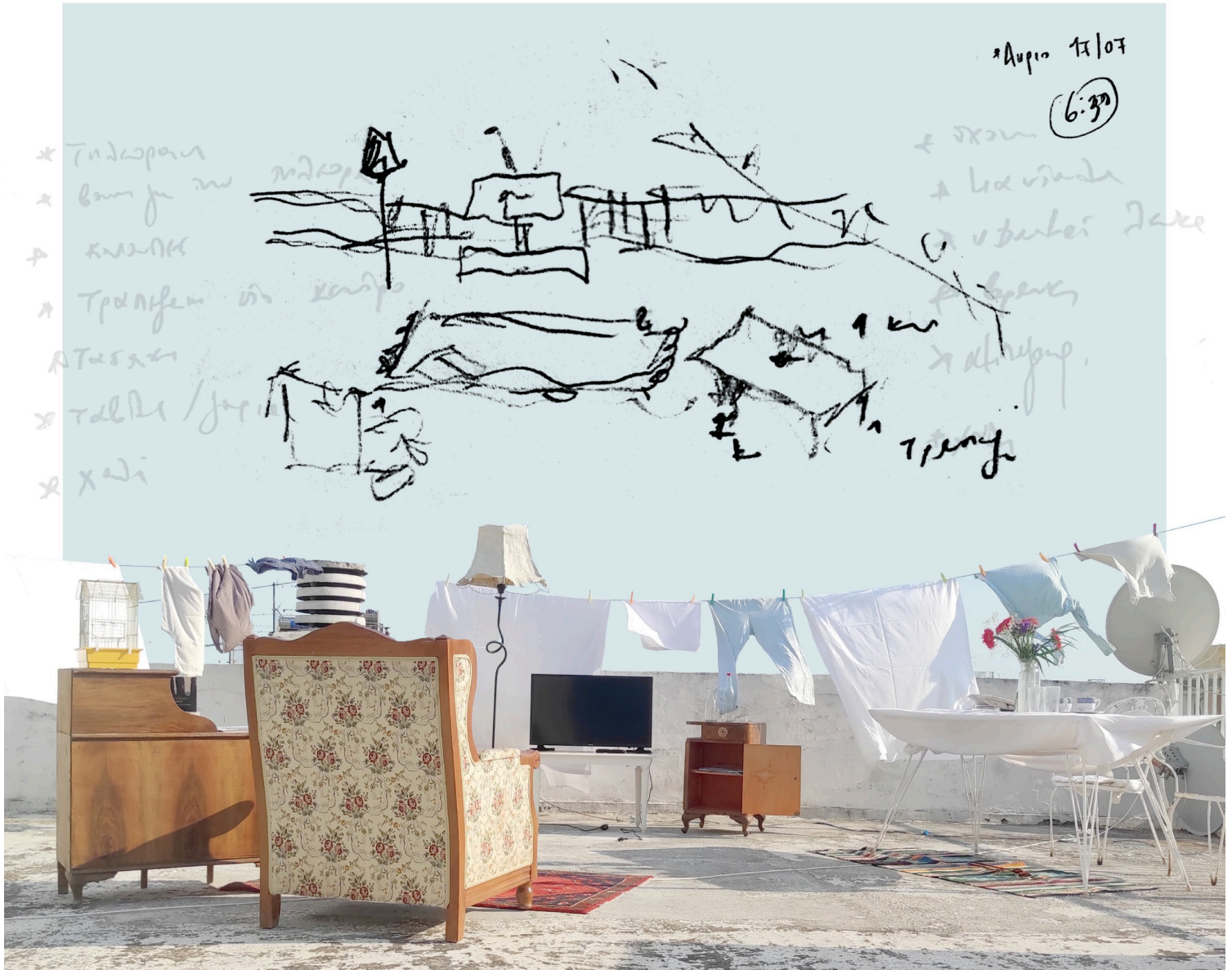
Δεξιά από την τηλεόραση, ένα ξύλινο κομοδίνο με ένα γυάλινο μπουκάλι και 2 ποτήρια δημιουργούν μια δική τους γωνία. Αριστερά από την τηλεόραση τοποθετείται ένα φωτιστικό με ένα περίτεχνο αμπαζούρ στην απόληξή του. Σε δεύτερο πλάνο, περιμετρικά από το σκηνικό, αναρτώνται σχοινιά και κρέμονται ρούχα. Πρόκειται για το μοναδικό στοιχείο μαζί με τις κεραίες, που ίσως θα μπορούσε όντως να υπάρχει εκεί.

Σημαντικό ρόλο στο σκηνικό παίζει ο τοίχος-στηθαίο στο πίσω μέρος, που κάνει το δώμα να μοιάζει με δωμάτιο που έχει για ταβάνι τον ουρανό, ενώ στο πάτωμα του δωματος στρώνονται χαλιά με έντονο διάκοσμο. Όλα αυτά, μεμονωμένα και στο σύνολό τους, δημιουργούν μια σουρεαλιστική αίσθηση χώρου, λόγω της μετάθεσης.

Ο χώρος αυτός, δώμα-κήπος, σχεδιάστηκε ως ένα υπαίθριο σαλόνι, στο οποίο ο παρευρισκόμενος μπορεί να

αναπαυθεί, να απολαύσει τη θέα αλλά και να συνυπάρξει με άλλους ανθρώπους-ενόικους. Είναι ένα μοντέλο κοινόχρηστου σαλονιού με ανοιχτό ουρανό, που μπορεί να εφαρμοστεί και σε άλλες ταράτσες-πέμπτες όψεις.

Ο επισκέπτης, υπό την αρχιτεκτονική σκηνοθεσία, βρίσκεται στην ταράτσα και ταυτόχρονα δεν βρίσκεται εκεί. Η πόλη χάνεται μέσα στην ίδια την πόλη. Πρωταγωνιστής πλέον η ταράτσα, και για την ακρίβεια το δωμάτιο με ανοιχτό ουρανό. Το δώμα αυτό είναι ένα ισχυρό "σβήσιμο" της πολυκατοικίας, μια ωραία απόληξη από έναν απλό, ξερό και ανιαρό χώρο, όπου απλά τοποθετούνται κεραίες και ηλιακοί θερμοσίφωνες.

BLOOPERS

Ευχαριστίες

Γρηγοριάδης Γιάννης - Τσιαμπάος Κωνσταντίνος - Ανδρονίκου Μαρία - Βουβούλα Σκούρα

Συγτελεστές

Γουρνά Σταυρούλα - Γουρνάς Παναγιώτης - Κατσιρέα Σοφία - Μαλαπάνης Ηλίας - Μανωλακάκης Ανδρέας - Μελετόπουλος Ηλίας-Ταύγετος - Μπήτσικας Χρήστος - Μούσα Παναγιώτα - Πανταζής Παναγιώτης-PAN PAN - Παπαγεωργίου Ελευθέριος - Ζέρβας Αθανάσιος